

8. szám.
Február 24-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

A tavasz első fecskéi.

(Február 22-én, midőn a két első erdélyi képviselő megjelent a pesti országgyűlésen 1866.)

Első két hirnőke melegebb napoknak,
Első hű fecskepár, légy általam üdvöz.
Kiket boldogabb évszak előre küldöz,
Hirnőkül, hogy a várt napok jöni fognak.

Házunk héja alatt itt áll régi fészked,
A fészkek is olyan régi, miként a ház,
Rideg évszak el-elkerget innen téged,
De mikor visszajössz, ismét reá találsz.

Ugy nézzük azt mindig, mint házunknak részét,
Ugy várjuk lakóját, mint családunk tagját,
Várjuk bizonyosul új megjelenését,
Ah, a fecskék régi házuk el nem hagyják.

Nem csalogatunk mi arany kalitkába,
Csaló madár-szóval, elhintett étellel.
Szabad égen által jössz, szabadon szállva,
S hű ragaszkodásod itt bennünket fellel.

Neked két hazád van: nyugaton, keleten,
Egyiktől másikhoz kell untalan járnod,
Te tudhatod még, hogy mi a honszerelen,
Kinek szive mindig két hazáért fájhat.

Szomoru szép hangod, éneklő beszéded
Milyen sokat elmond mind a két hazáról
Panaszos szép dalod; hangoztassad bárhol,
Ki ne értené azt, ki ne értne téged?

Beszélj, beszélj! Értjük, és felelünk rája,
S nevezzük azt édes, rokon társalgásnak,
Hiszen közös veled a mi házunk tája,
S te nálunk nem zsellér, de hű házitárs vagy.

Kegyelet örzi ez eresz alatt fészked,
Nem babona, de hit széles e hazában:
Hogy a ki le próbál onnan verni téged,
Még a tej is vérré válik poharában.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Csodalatosat almotam az ijel. De ne tesik betenyi lutriba, mert olyan quaternikot találja csinyalni vele, a milyet nem ohajtja magának.

Tehat azt almotam, hogy új orszaghazat megnyitotunk nagy ünepilyesigel. Legelőször izs Kuba Janos barátom megbizatot, hogy harangozon be; mint a ki hires arul: hogy szakolcziaknak beharangozta. Azutan elővigyazatnak okairt legelőször izs kiküldetet pinczehelyi képviselő barátom, szokasos vizsgalatot megtenyi parlamentum ipületé pinczijiiben, hogy nincsen-e ot elbujva valami Guy Fawkes, a ki magyar parlamentumot mindenestül együt puskaporal levegőbe felvetetnyi akarna? Pinczehelyi képviselő nem sokara vizsatisrta is biztositota képviselőket, hogy orszaghaznak csak pinczehelye megvan, de pincezeje nincsen, is aba Guy Fawkes elbujva nincsen. Azutan kiküldetet egyik szepesi követ barátom, hogy mirjen meg kaput, hogy valyon trojai falo befir-e rajta: vizsagyüt, is azt monta, hogy kevis biztatasal befirhet rajta. Azutan beküldetet köbölkuti képviselő barátom, hogy probaljon meg, elig magas-e képviselő haz? nem üti-e meg ember maga fejit. Megmirte is biztositota, hogy mikor felal is kezit felemeli, mig két czol is egy hüvelyk marad tüle a plafondig. Ez izs kialota probat. Akor azutan belementünk mind.

Következet akusztika kiprobaltatas.

Ere nizve Kudlik barátom uram megbizatot, hogy probaljon meg, lehet-e beszidet meghalgatnyi dilutan két orakor, mikor tisztelt haz masodszor repetalta dosist buffetben, is minden ember masiknak anecdotat mongya, is „haljuk“-ra szavaza?

Ez is kialota probat. Szerencsisen lehet beszilnyi, a nilkül, hogy valaki irtene belüle valamit, is miutan mig makoi képviselő barátom megnyugtata az iranta tisztelt hazat, hogy ablakbul vigig lehet latnyi egisz europai kirdiseken, is kereszturi képviselő barátom magaval elhozta deszkat muzeumbol, a miről edig beszilt, hogy elmondhason: 61-iki alaspointomat maig izs megtartotam; hozafogtunk ünepilyes megnyitashoz, a mi izs kezdöte predikacziokal, miket tartotak tisztelendő atyak, kik letek képviselök: mindenfile confesiobul.

Predikacziok alata szokas szerint persely

körül hordoztatot, hogy mindenki bele tegyen ecesia süksigeire egy tizedriszit anak, a mibe kerülté megvalasztatasa. Latam mikor irsekujvari képviselő beletete egy darab tizezer forintos bankot.

Azutan haznagy barátom hivatalosan felküldetet megvizitalnyi, hogy a kik nöi karzaton előre kivet jegyeknil fogva ülnek, csakügyan kisaszonyok-e vagy ifju urak? a hogy masik hazban tapasztaltunk.

Vigüre hozafoghatunk tanaeskozashoz.

Szo volt napi renden, közös ügyek tárgyalasa.

Legelőször izs magyarorszagi testvireink atak be hétfile amendementot, ugy mint job oldali szerbek, baloldali szerbek, job oldali romanok, baloldali romanok, totok, ruthenok is nimetek.

Akor gyütek horvatorszagi testvireink. Keztünk lenyi szorosaban, azok atak be nigy uj amendementot, unionistak, fusionistak, nationalistak, is dalmationalistak.

Jol van, gyütek erdilyi testvireink, atak be azok izs csak két uj amendementot. Lasankint gyütek töben, gyütek cseh testvireink, gyütek lengyel testvireink, morva testvireink, nimet testvireink, tyrolisi testvireink, mindenik hozta magaval amendementot, is vite elnököt vele rimitenyi. Nem volt elig; mig mexicoi testvireink izs elgyütek; creolok, is meszticzok, juaristak, is rizpinz-szintek, indios bravos, et fideles, aztekekek is toltekekek; mind hoztak amandamentot.

Tisztelt haz elhatarozot, hogy tekintve enyi sokasagot, tárgyalasokat, hogy egymast megirthesünk, tartani fogjuk nimetül.

De mar ekor olyan szorosan ültünk hazban, hogy minden embernek nigy szomszidja volt, egyik jobrul, másik balrul, harmadik a ki a hantan, negyedik, a ki az öliben ülte.

Vigre siri csendesig tamadot; aranyszakalu jegyzö barátom felalota, hogy szolnokokat felszoliton tárgyhoz szolasra, is in halotam, mint itiletnapi trombitajat arkangyalnak e nevet kitalatnyi

„Tallérossy Zebulon!“

Hideg veritik vigig futota hatamon! Én szoljak legelőször közös ügyek felül, is szoljak nimetül? Melyiktül halok meg hamarab? Kinos szorongatatasom közepibe lenyultam zsebkendőir, hogy megtürüljem homlokom izadastul. Csak

akor vetem iszre, mikor megireztem zsebkendőn parfümöt, hogy az nem enyim, tivedisbül nagy szorongatasban szomszidom zsebibül kihuztam.

Ez ata nekem rögtön ideat, jot.

Elkeztem.

„Majne Heren! Gemajne angelegenhajten sind, wie Schnupftuch des Nachbars meines! Nachbar will auch nicht, aber majner Tráj ich

will auch nicht, dasz wir alle zwei in einem Schnupftuch unsere Nasen blasen! Den dasz wäre pfuj Teufel.“

Az ere tamadott applaususra felibrietem. A mit nagyon sajnalok. Szeretnim tunyi, mi lete a víge?

Álazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Pesti levelezések egy bécsi lap számára.

Holnap Február 26-ika!

Mínthogy most az egész ministerium mind Budán van, úgy hallom, hogy ezúttal itt Pesten fog megünnepeltetni a szokott Február 26-iki örömmünnep.

Már hajnalban korán 13 ágyulövés, (az illető paragrafus tiszteletére) fog eldőrdülni azokbul a vontesövü ágyukból; a mikkel egy képviselő úr az alkotmányosság fortificatióit felszerelte.

Reggel kilencz órakor megindulnak a czéhek zászlóikkal, az utcákon, melyek mínthogy most fű nincs, papiros nyiradékkal fognak behintetni, a mit szivességből ingyen szolgáltatnak az illető hivatalok.

Utánok jön az összes hivatalnok dandár; a helybeli musikkapelle, ez a nemzeti indulót fogja hangoztatni: „was ist des Steuercommissärs Vaterland?“ Az egész menet a muzeum udvarán megállva, az ott felállított országgyűlési rendek által háromszoros lebehochhal fog üdvözöltetni. A bejárás előtt tizenkét, fehérbe öltözött s a legelőkelőbb körökből származott *maidenspeech* fogja őket beneventálni, obligát reszketéssel.

Ezután mind annyian bevonulnak a Ferencz-városi nagyszerű basilicába, melynek felépítését nem tudom egész bizonyossággal: tavaly kezdték-e meg, vagy jövő esztendőre fogják megkezdeni? a hol is D...k János, promoteált püspök úr fog elmélkedni ünnepélyes beszédében arról a textusról, hogy „provisorium“ venit a „providentia.“

Délben nagyszerű banquet 3000 terítékre, melynek folyamában a képviselőháznak azon 69 tagja, a ki az adrezdebatteba feliratta magát, de dictióját el nem mondhatta, ugyanazt ez alkalommal, mint toasztot fogja elmondani. Az entremets közben a Hon, Magyarország és Ország szerkesztői lelkesült előadásokat fognak tartani

a cautió vesztés, mint hazafiúi önkénytes áldozat témája fölött.

Délután népmünnep a városligeti állatkertben, melynek előleges programja: europai sulyegyen hintázás; journalista öklözők harcza; diplomatiái ringelspiel; karómászási non possumus, különféle magasra törekvő férfiak által, és végül csónakverseny a városligeti tavon, melyben az fogja a száz darab belobungsdecretből álló jutalmat elnyerni, a kinek a csónakja hamarabb zátonyon akad: — ez alatt nyitva leend a közönség számára az „új restauratio“, a hol szabadon választhat, hogy megigya-e azt a savanyu sert, a mitől kólikát kap, vagy szomjan maradjon?

Este díszelőadás a színházakban, — a nemzeti színházban „Lucza széke“ adatik, a városi színházban pedig „der letzte Zwanziger.“

Befejezi a napot a nagy bal parée a városi vigadóban, vagyis a rendkívül mulatságos Narrenabend, melyre minden bécsi publicisticai celebritás hivatalos. S ez fog tartani egész addig, míg megvirrad — a magyarnak.

Ennyit az előleges programról. A részletekről majd sietni fogok ön becses lapját tudósítani.

Eduard Lügewakker.

Privát diaetai tractatus.

Rátamad egy megye-gyűlés alkalmával egyik táblalabiró a másakra, kit a sors épen eléje hozott, mint adósát.

— Mikor adja már meg öcsém uram a hatszáz pengő forintomat?

Az pedig elismeré ugyan, hogy tartozik, azt is, hogy hatszáz forinttal tartozik, de nem pengőben, s eként viszonzza:

— Mihelyt eladom a gyapjúmat, uram bátyám, mingyárt megadom a rongyos hatszáz *bankó* forintját.

- Mi tetszik kérem alásan?
 — Nekem az a skatulya kellene.

Kiki a maga szempontjából.

A „Neue Freie Presse“ igen őszintén bevallja, hogy mit ér neki a legszabadabb elvű alkotmány is, ha nincs módjában vele Magyarországot is confiscálni.

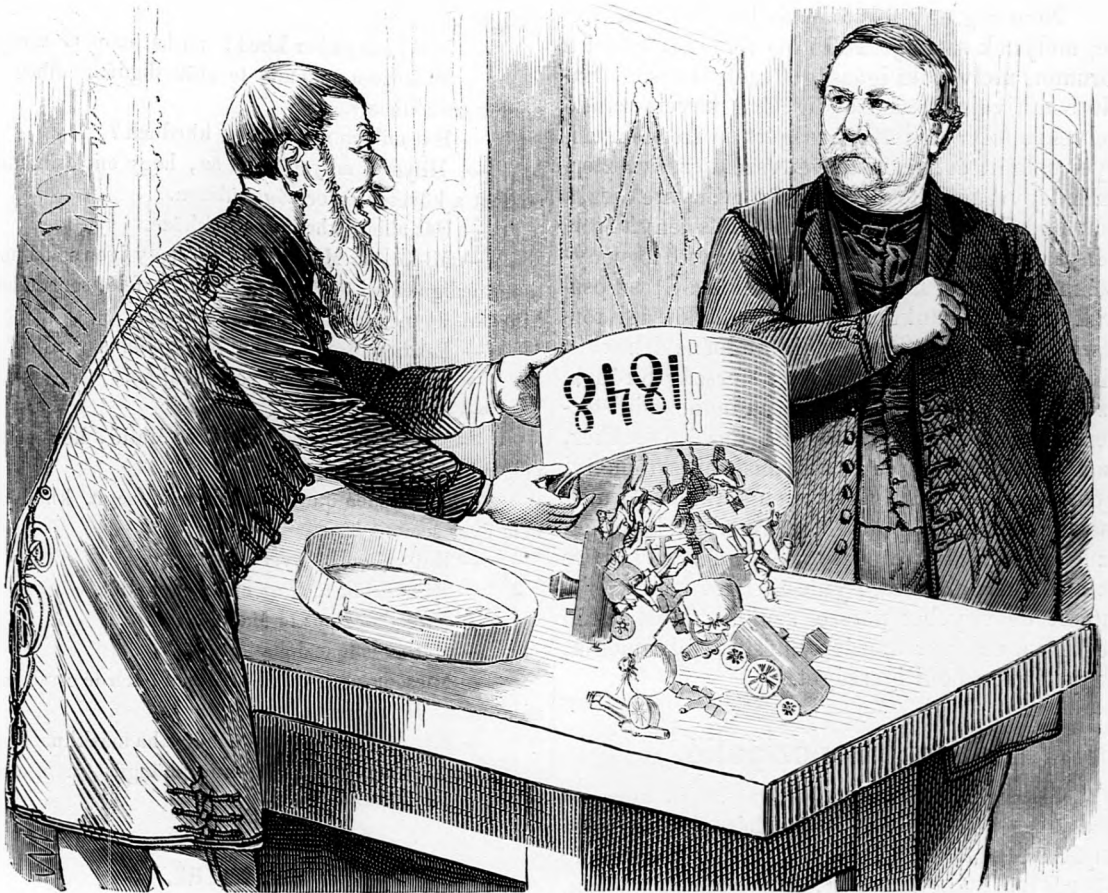
Ez élénken eszünkbe hozza a jámbor Ábrahámot, a mi sokat emlegetett ismerősünket, kit egy ízben jó barátja, az eskütt ezen hírről örvendeztetett meg:

— No Ábrahám szomszéd, most írja az újság, hogy Rotschild megveszi Palaestinát a török szultántól száz millió forintért, s vissza állítja zsidó országot. Ott lesz azután magának is jó dolga.

— Már miért? kérde Ábrahám.
 — No hát azért, hogy ott minden zsidó lesz majd: szolgabíró, viczispán, püspök, generalis: mind zsidó.

— Hát a földes úr?
 — Az is mind zsidó lesz.
 — Hát a paraszt?
 — Az is mind zsidó lesz.
 — De köszönöm én az olyan országot, szól Ábrahám, minek nekem a legszebb olló, ha nincs hozzávaló gyapjú, a mit lenyírjak.

Mutato nomine, de te fabula narratur.

— Csak ezt a „skatulyát“ méltóztatik parancsolni? Tessék kérem alásan!

Hogy nyerte meg Mendli az áldást?

Thetszik thudni, az én Mendli sűgürom vűth egy hausirer, a khi harminczüt eszthendüvel ezeliűth lakhut a lądzüresz utczába Phesthen, de musth má van neki khét khétemelethes háza, Gatt seis gedaukt; azun a naphun mikhur ü azthat a fbugadásth thette, aba az északhába azthat álmutha, hogy ha üteth másnap dél-elűth az eszthergomi irshek megáldja, akhur megnyerni fbugja a thugadását.

Nem khelet azth az én Mendli sűgüromnakh khitszer álmutni, mindjár reggel ü, mer akhur nem vűth még Damschifh, Eszthergumba vithurlázik az eminen-cziáhuz és izenthe neki az álmat. Az eminenchiás ur a khi vuth egy derikh emberszerethü geisztlicher Herr, b ereszhette magáhü és megáldutha.

Az én Mendli sűgürom, a khi soha nem szukhutt

unnan hazuról elmenni phortikha nikhü, de musth egyszer nem vihette el a batyuját, mer nagy urhó menth, elüb sziphen megkhüszüni az áldást, azthán khivesz a brűtháschlijábül, meg a roktáschlijábül, meg vesztháschlijábül, meg a zsebhendüjébül, meg a huzenthaschenjábül, meg a khalapjábül, meg a khalappjának a futherjábül szebnil szeb ulthárphaplanukhat, meg szentsigés schipakhiket és azt mundja: Thekinthetes fhűthiszthelendü eminenchiia ur, khirem alásan, thesik csakh megnizni ezeket a gyhünyürü szentsigés phurthikbákat, iphen thegnap khaptham ükhet direkthe cesurszágbül, thesik ükhet megvenni, majd azthán mindjár megheljesedik a khegyelmes áldása! — Is így elatha sziphen a drágha phurthikákhat.

Izsák khucsmáros.

Igazán sok helyre elköltött ügy.

Nem rég egy folyamodás került a kezünkbe, melynek szerzője 1855 óta folyvást keresi a forumot, mely neki igazságot szolgáltatson. Saját comitivája szerint eddigelé a következő helyekre folyamodott igazságért: a trencsin megyei polgári és fenyítő törvényszékhez, az esztergammegyei fenyítő és polgári törvényszékhez, a volt budai és pest megyei polgári és fenyítő törvényszékhez, a bécsi hadi törvényszékhez (!) az osztrák nemzeti bankhoz (!) az államadóssági töltesztő pénztárhoz (!) a budai hitelpénztárhoz, a magyar udvari cancellárhoz, az ország bíróhoz, az osztrák Reichsrathhoz (!) a Financzministerhez, a pozsony megyei fenyítő törvényszékhez, az államtanácshoz, és az alsó austriai tartományi gyűléshez. (!!!) És mind ezen forumoktól még csak választ sem kapott, — kivéve a Reichsrathot, az államtanácsot, a pozsonyi törvényszéket, és az alsó austriai országgyűlést, a hol kapott biztatást, de egyebet persze semmit. Most aztán végtére a magyar országgyűléshez folyamodik, hogy tegyen neki igazságot.

Mi az emancipatió.

János gazda dél óta ott búsulgat Majsli korcsmájában, van két könyökének elég dolga, melyre egész súlyával ránehezül bozontos feje. Majsli gazda pedig tele-tele tölti a kiürült üveget, akár parancsolja János, akár nem.

- Hallod-e Majsli! szólt egyszer János gazda.
- Hallom, hallom, csak mundja khed!
- Nem iszom nálad többet semmit is.
- Thalán rusz az ithal! vagy mi?
- Az ital olyan a milyen.
- Nuh, hát mi bhaj?
- Az, hogy nincs egy árva vendéged sem, kitől

egy kis ujságot hallhatna az ember; bezzeg a Rádilliknél van vendég elég, ott nem unja magát agyon a borivó.

— Ha csak ez a baj János gazdha, azon segíthek mindjárt, mundhok én khednek ujságot, csak hallja khed.

— Hát csak ki vele! szólt egészen felvidulva János gazda, s zápfogára kapta kurta száru pipáját.

- Üsmerthe khed azt a sárgha khancza luvamat?
- Hogy ne ismertem volna.
- Nu hát lássa khed, annak a fia, az a piros csikhó az éjjel megdühöglött.

— Üssön meg a mennydörgös mennykő lovaddal, csikóddal Majsli! szólt boszúsan János gazda, hát ilyen ujságot beszélsz?

— Nhü! mit akhar khed? nu hát ez nem ujság?

— Mi közöm nekem a te rozsz digdáncsodhoz és döglött csikódkhoz.

— Hát milyen ujság khell khednek?

— Milyen, milyen? hát az, hogy mit csinálnak odafent a követek az országgyűlésen.

— Hát ahhoz khednek mi khüze.

— Mi közöm Majsli? hát az, hogy igen sok a portióm, pedig semmi termésem sem volt, felét sem tudom kifizetni, de még a maradékom se tudja.

— Eszthendüre még thübb lesz János gazdha!

— Hallod-e zsidó! ne veszekedj ám!

— Phedig úgy lesz.

— Hát akkor minek vót a restoráció, he? aztán meg minek az országgyűlés?

— Az kheden János gazda nem segít, khed ott nem nyer semmit is.

— Hát vajjon ki nyer?

— Mi nyerjük meg az emancipatiót.

— Micsoda czipót te Majsli?

— Hát az emancipatiót.

— Micsoda portéka az te Majsli? kérdé esodálkozó arcezzal János gazda.

— Hát az János gazda, hogy ha máskhur khüvetválaszthás lesz, én is khapok üt phüngüest, nem csak khed! érthette?

Nyilatkozat.

Kimondtam egész kereken:

Kisasszony, én önt szeretem!

Kisasszony erre lett komoly,

S részvétellel mondá: sind Sie toll?

K—l J—s.

Utánozható.

Hosszas kellemetlen vita folyt egyszer a vármegye gyűlésen, mely több napig tartván, sok személyeskedésbe fajult át, s miután több rendbeli visszahúzások, rendreigazításokon keresztül ment volna, elvégre aként vágatott keresztül, hogy az egész vitára borítottassék a feledékenység fátyola, miről is a másnap felolvasott jegyzőkönyv ily szavakban tanúskodott:

„A lefolyt kellemetlen ügyre nézve a tekintetes Karok és Rendek azt határozták, hogy annak részletei az örök feledékenység emlékezetébe temetessenek el!”

Hogy a bükköny?

Pápán igen népes hetivásárok szoktak lenni. Az egyikén a tekintélyes kinézésű Sebestyén Gábor épen szemlét tartott egy kinyitott zsáknál. Látja, hogy ez a falusi polgártárs kevésbé megtisztított buzát árul. Belemarkol s nézegetvén egyik tenyeréről a másikba, komoly képpel kérdi: hogy a bükköny?

„Esedezem alázatosan tens uram, lön a válasz, nem bükköny az, hanem búza, csak hogy fűmagos biz a.“
(V. Sz. S.)

Élő tanubizonyások.

Deputatiót küldött E. városa súlyos adóelengedési kérelem dolgában. A küldöttség állott két tagból, az egyik egy éltes kövér ember, a másik egy ifju szikár alak.

Kérdés tétete tt, hogy miért választattak így össze?

Megmagyarázá a küldöttség szónoka, a szikár ifju.

— Az eleven előadás végett, hogy így adhassam elő kérelmünket: ime E. város polgárai hajdan ilyen kövérek voltak, mint küldött társam, mostan pedig ilyen soványak, mint én vagyok. De, ha kérelmünk meghallgattatik, ismét ilyen kövérek lesznek, mint küldött társam.

Fel nem jegyzett országgyűlési közbeszólások.

1. Egy szónok beszélt azon még nem eléggé ismeretes thema felől, hogy: „tizenkét sanyarú szenvedésteljes év!“ — Mikor ezt elvégezte, újra kezdé; „melyhez ismét újabb négy szenvedésteljes év járult!“ — (Igen is, „*frische viere!*“) kiáltott fel rá valaki; de ez nem jött be az országgyűlési naplóba.

2. Egy folyamodás jelentetik be az országgyűlésnek, melyben szabad dohányültetésre kérnek engedélyt a tisztelt polgártársak. (Egy hang a baloldalról: „*elvben* megadatik, de gyakorlatban nem!“)

Korszerű.

— Imádkozzunk kedves atyámfiai esőért.

— Ne esőért, tiszteletes uram; hanem jó *csizmáért*.

Adomák.

A sajtóságairól ismeretes, rettenthetlen P. gróf ezredes, csak egyetlenegy eszköztől irtózott; de annak láttára elhalványult, aztán elkékült, dühbe jött, remegni kezdett, convulsiv rángásai voltak, és homloka verejtékben fordított, míg az szemei elől eltávolított, avagy átkok és szidalmak közt sikerült neki a társaságot elhagyni, hol azt megpillantá.

S e rémitő, ez idegrázó eszköz a — gyűszű volt.

Egykor a bájos és kecses Bevilacqua hercegnőhöz több tisztet bevezetendő vala, ki az ezredes e nevetéses gyöngéjét hallomás után ösmervén, s bizonytságot szerezni akarván magának, egy rubinnal diszített arany gyűszűt mosaik asztalkáján oly módon felejtett, hogy az ezredes, kinek a hercegnő balján jutott a pamlagon hely, okvetetlen meglássa.

A bemutatás szertartásának, melynél mindegyiknek egy-egy kedves szó, és annál is kedvesebb mosoly jutott osztalékul, a hercegnő hamar véget vetett, aztán egész fesztelenül átment a beszéd tárgya köznapi dolgokra.

Most a hercegnő hozzá intézvén szavát, azon ritka, csengő, s dallamos hangjával, mely az olasz hölgyek kiváló sajátja, enyelgő szemrehányásokkal özőnli, hogy a grófnét, t. i. az ezredes kitünő szépségű nejét, oly ritkán üdvözölheti palotájában, mire az ezredes a gyűszűt megpillantá.

Már is halványul ... kékül ... kardját esőregeti, zsebkezdőjét előrántván verejtékes homlokát törölgetni kezdé, s e perczen jutott oda a hercegnő. Ja, ja! die Graefin ist eine ...

Verfluchte Canaille! kiált az emberiségből egészen kivetkőzött ezredes, rendítő hangján; s vérben forgó szemekkel fölpatant helyéről, a drága gyűszűt kezébe vevén, kidobta a zárt ablakon az utcára, hogy az üveg-tábla csörömpölve hullott a fényes pallózatra. Nem is ült le többé, hanem iszonytató Kreuzhimmelsakkermentek között ott hagyta a hangos kacagásra fakadt hercegnőt s társaságát.

Mondja meg nekem Sie Tschigós (csikós), hány négyszög mértföld Csehország, területére nézve? kérdé egyik honfitársunkat Alexander Kocziczka von Springenwall professor ur, a bécsűj helyi tanító képezdében. Lévéen a t. civilizator urnak azon szeretetre méltó tulajdona, hogy a magyarokat „betjár,“ — a német urfiakat „Michel,“ s az olaszokat „salamimacher“ nek szerette nevezgetni; csak honfiai a csehek voltak a „Herrvon“-nok.

A kérdett tört németességgel felelt, mire a professor ur, talán kedve lévén viccelzeni azt is kívánta: magyarázná meg a négyszögöt.

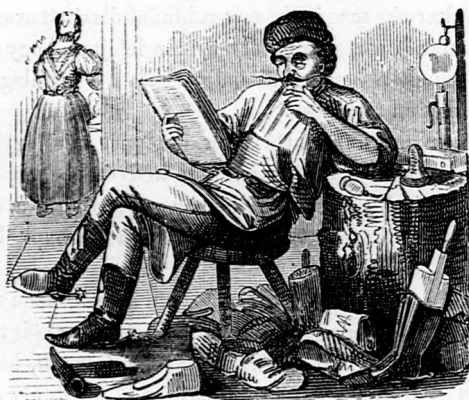
Honfitársunk nyelve majd kifczamadott, midőn a „gleichartige Schenkel“ magyarázatához jutott. De a nemes tanár ur türelmét vesztvé, nem hogy békével várta volna a tanítvány megfejtését, ráförmedt:

Ezt ön nem tudja! — De hát mondja meg nekem: wieviel Ochsen zählte Ungarn auf der Puszta, hé?

— Zájít Ájnvándéring der Cseken 25,000 mehr, — felelt rögtön dermesztő hidegvérrel a kérdett.

— Kustos! a separatzimmerbe vele! Ilyen volt 1858 végén a „National-Tolleranz“ a mi nevezett professor ur kedvencz mondatai közzé tartozott.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Consilium est sapientiam mutare in meliorem.

— — Nevezetes körülménynek nevezhető, hogy az első erdélyi követek éppen Február 22-én foglalták el székeiket, mely nap mint tudva van, szent Péter székgoglalásának napja. Tehát ez már jó omen.

— — (Ejnye, de sok beszédet tartottak a honatyák még azután a részletes vitatkozásoknál is.) Hát tudod, az úgy van, mint a vendéglőkben, hogy a mit az általános viták napján el nem adhattak, mint bifszteket, azt másnap feltalálták, mint stoffartot.

— — Mint minden ember tudja, a képviselőház nagy többsége minden vitatkozás nélkül akarta elfogadni a válaszfeliratot, hanem a jobb oldaliak kívánták, hogy legyen egy kis disputa. Sőt az ujságukban plane azt mondták, hogy nem engedik Deák válaszfeliratát a házra ráocroyáltatni. Mikor aztán már hosszúra nyult a kölcsönös declamatiók sora, akkor minden oldalról elkezdtek könyörögni egy bizonyos képviselőnek (vajjon kitalálja-e valaki a nevét?) hogy szóljon már bele, s vessen véget a vitának. A megszólított aztán azt felelte: „de barátim, azt mondom én, a mit a cigány, mikor aratni hívták, hogy a kik elszórták a magot, azok csak szedjék is össze!”

— — Tisza Kálmán válaszfelirati szónoklata után, melyben Széchenyi Bélához is intézett néhány helyreigazgató mondást, azt suttogták körülöttem a karzaton, hogy hajdan Széchenyi szabályozta a Tiszát, most meg a Tisza szabályozza Széchenyit. — Mikor aztán utána rögtön felállt beszélni Ürményi, ki legújabbban a Tiszaszabályozás elnöke lett; mondják, „No meglátjuk, hogy kezd hozzá a Tiszaszabályozáshoz?” De bizony nem láttuk azt meg.

— — Mikor Deák Ferencz, nagyszerű beszédében Spanyolország hajdani hatalmáról s mostani sülyedéséről beszélt, azt mondá valaki körülöttem: „ejnye ebből még baj lehet, Spanyolországot ezzel ellenségünkké tettük!” Azt feleli rá a másik: „jó szerencse, hogy itt van Makó követe, ő majd helyrehozza külügyi politikánknak ezen hibáját.”

— — Csakugyan szerencsés nép ez a zsidó. Most egyszerre milyen két nagy szerencse éri őket! Az egyik az emancipatio, a másik meg a trichinok. Egyfelől a magyar országgyűlés kimondja rájuk, hogy ezentúl ők is ingyen fognak inni választások alkalmával; másfelől meg hivatalosan kimondatik, hogy a disznóhusban trichinok vannak, s most a publikum mind a zsidó hentesekhez lódul, a kik kóserhusból készítik a kolbászt.

— — Nagy derűtséget okozott a minap az országgyűlésen, az, hogy Deák Ferencz, elhagyta a helyét, mely mint tudjuk a centrum kellő közepén van, s átment Ghyeczy Kálmánhoz, ki a baloldalon ül, s leült mellé. Egyszer csak szólítja a jegyző: „következik Deák Ferencz!” a centrumban kiáltják, „nincs itt!” — „itt van biz az, szólta Deák felállva Ghyeczy mellől, csak-hogy nincs a helyén.” S azután csak onnan a baloldarról, a trigrisek közül mondta el egyikét remek beszédeinek; a minék következtében aztán amazok oda át bonmot csináltak, hogy már Deák is áttért a tigrisek közé.

— — Egyike legkitünőbb országgyűlési celebritásainknak olyan házban lakik, a hol nem találni házmestert, a kitől az ember megtudakozhassa, kit hol keressen. Nem rég egy képviselő elment hozzá látogatni, s a legelső ajtónál becsenget. Nem nyitják. Újra becsenget. Hallja, hogy valaki nagy léptekkel jár alá s fel odabenn; de csak nem nyílik az ajtó: Harmadszor még nagyobb ránt a csengetyűn, akkor aztán a belül sétáló léptek rohanva közelednek, az ajtó kinyílik, s a látogató szemközt találja magát egy kétségbeesett idegen öreg ural. — „Tudom már! — szól az öreg ur. — Ne is mondja! Azt akarja ön kérdezni, hogy itt lakik-e N. N. képviselő ur? Nem itt lakik. Ön a hatszáz hetvenedik, a ki becsengetett hozzám ezzel a kérdéssel!”

Szerkesztői sub rosa.

Mind azoknak, kik lapunkba egy bármely rövid, de használható ötletet küldenek be, tiszteletpéldánnyal szolgálunk; azért kérjük a tisztelt beküldőket, hogy egyúttal azt is tudassák velünk: minő ezim alatt kívánják a lapot küldetni. Lehet az Álnév is.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok ter- 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.